

Af Deviser med Presenter paa et Juletræ

2.

(Med Lamartines Reise i Orienten)

Imellem Bogens Ryg og Rand,
Du finder det hele Østerland.

4.

(Med en Tøffel)

Dertil er Du dog ei istand
At sætte denne over din Mand.

5.

(Med en Pidsk)

Du faaer en Pidsk, som det sig bør,
Du Lykkens Kjæledægge.
En Pidsk har Du jo faaet før
Her inden fire Vægge.

6.

(Med en Bog-Kniv)

Med denne Kniv kan Du sprætte op,
Og see hver Tanke i Bogens Krop.

7.

(Med en Felt-Flaske)

Mens Sneen flyger hid og did,
Og Kulden er den stærke,
En lille Sangfugl flyver hid –
Det er en Morgen-Lærke.

9.

(Med H. C. Andersens Eventyr)

Her har Du Nøglen, om jeg saa tør sige,
Der aabner Dig Slots-Haven i hans Rige.

14.

(Med en Smørkande)

Vers og Smør ei passe sammen,
Dog et Vers Du have maa,
Midt i Kanden Digter-Flammen,
Som en Juleblomst skal staae.

16.

(Med en Visker)

Du som staaer der og smidsker:
»Hvad faaer jeg skal jeg troe?«
See her, Du faaer en Visker,
Men Du fortjente to.

17.

(Med et Speil)

Lykkens Yndling er Du af Naturen,
Lykkens Yndling er Du i Figuren,
Lykkens Yndling er Du for og bag,
Lykkens Yndling baade Nat og Dag,
Lykkens Yndling – derfor faaer Du – gjæt!
Dette Speil, det viser dit Portrait.

21.

(Med en Bronze-Hest som Papirpresser)

Til en dansk Statsmand

Her kommer en Hest paa flyvende Fire,
Den kom fra Arabien denne Nat.
Den græsser alene paa Statspapirer,
Og staaer i Tøir paa en Tanke-Skat.

Af Bregentved

I.

Paa Grevindens Fødselsdag

(1842)

Der er et Sted paa en af Danmarks Øer,
Et deiligt Sted, ret som en engelsk Park,
Rundt om sees store Skove, stille Søer,

Med Enge vexle Korn- og Kløver-Mark;
 Og dog er her det Hele kun en Ramme
 Omkring et Hjem, det elskte Bregentved,
 Dets Arne har en høi, en hellig Flamme,
 Et Moder-Hjerte fuldt af Kjærlighed.
 Læs hendes Øie naar den Arme græder,
 Der skeer i Verden Godt som Faa kun see,
 Læs hendes Øie, der boer Moder-Glæder,
 Hver tør betroe til hende al sin Vee!
 Naturen her er smuk og rig at skue,
 Men hendes Hjerte, det er rigt som den,
 Fra det mod Gud sig hvælver Arkens Bue,
 Der er Fortrøstning i at see derhen.
 Hvert Aar, o Moder, Marken Rigdom sender
 Til ham, hvis Hjerte Gud til dit har bragt,
 En Rigdom større selv, end Du den kjender,
 For ham i Børnene Du har nedlagt,
 En himmelsk Sæd af Moder-Taarer dugget,
 En Qvinde virker stille, men saa stort!
 Gud, som har Verdner ved sit Hjerte vugget,
 Dig glæde for det Gode, Du har gjort!

III.

(1849)

En Glædes-Fest i Dag vi har,
 Og jublende vi komme,
 Thi Sløret brast for Øiets Glar,
 Den mørke Nat er omme,
 See Skoven dog hvor deilig grøn,
 Og Hjort og Hind derinde;
 Du seer din Fest, saa lys og skjøn,
 Vor Moder, vor Veninde.
 Igjennem Rummet, denne Dag
 Gaaer Hjerte-Melodien,
 Du hører Sønners Hjerte-Slag
 Fra *Themsen* og fra *Slien*,
 De er Dig nær og Du det veed,
 De juble med herinde,
 Gud signe Dig, vor Kjærlighed,
 Vor Moder, vor Veninde!

Alt hilser Dig med Lysets Glands,
 Det Dybe og det Høie,
 Den grønne Mark og Stjerners Krands,
 Og Glæden i vort Øie;
 Snart Kampens Sky fra Danmark gaaer,
 I Fred skal Dagen rinde,
 Da dobbelt lys Dig Verden staaer,
 Vor Moder, vor Veninde!
 I Landet Fred, paa Havet Fred,
 Fred i hvert sorgfuldt Hjerte!
 Hvor ærlig Villie holder ved,
 Gaaer Glæde frem af Smerte.
 I Taalmod, og det milde Sind,
 Du saa din Nat forsvinde!
 Guds Solskin i dit Hjerte ind,
 Vor Moder, vor Veninde!

Af Geheimeraad J. Collin

I.

Den 6te Januar 1844

Der er et Huus afsondret ved et Gitter
 Og Jernport fra den hverdags Landevei;
 Enhver, som gaaer forbi, der indad titter,
 Det friske Grønne hvisker: Glem mig ei.
 Smukt Ranken snoer sig opad Murens Side,
 Og stundom flyver der en Sangfugl frem;
 Men Huset selv, – om det vi Alle vide:
 Der er vort Hjem, vort elskte bedste Hjem.
 Det er saa godt i Livets Kamp og Smerte
 At holde fast paa hvem man ret har kjær;
 At kunne stole paa et trofast Hjerte,
 Og sligt et Hjerte er i Huset her.
 Fra det udover os Solstraaler spille
 Og mangelen Sorg os synes ei saa tung;
 Vi elske Dig, Du kjærlige, Du milde,
 Du elskelige Fader, stærk og ung!
 O gid i Alt vi ganske Dig maae ligne,

Op see vi til Dig, elske Dig saa tro;
 Den gode Gud Dig glæde og velsigne,
 Ja, her er godt at bygge og at boe.
 Gud, lad os feire tidt og mange Gange
 Den Fest i Dag! beskjærm! o Gud, hvert Led
 I Kjæden her, saa kjære og saa mange;
 Held ham, vor Stolthed og vor Kjærlighed!

Med »Molbechs Eventyr«

Her aabnes Dig et Slot med tusind Sale,
 Hvor alle Billeder fra Væggen tale;
 I Haven findes Bjerge, dybe Dale,
 Hvor Guld og Perler groe ved Kildens Væld;
 Sin Ryg tilbyder Dig den lille Svale,
 Besøg da Møllen, hvor de Guldkorn male,
 Hvor Dragen snoer i Bugt sin stærke Hale,
 Besøg selv Stjernen over Skyens Fjeld;
 Her voxe Palmer straalende og høie,
 Her gaaer en *Tinsoldat* med farvet Trøie,
 En *Guldskov* vil fortrylle sært dit Øie,
 Og »*Alferne*«, dem skal Du kjende nøie,
Den Dødes Søn Dig rører ved sit Liv,
Skjønheden vil Dig lære elske *Dyret*,
 Prindsessen sidder skjult i Kjærets Siv,
 Den vilde Røver staaer med blodig Kniv –
 Gaae dristig til, her lever Eventyret –
 Det kaldes *Molbechs* i det danske Land,
 Men han er bare for det – Færgemand.

Af Stambogs-Blade i Efternævntes Stambøger

V.

Herman Løvenskjold

Du gav *Sylphiden* smukke Tonevinger,
 Og *Saras* Sorg Du lagde Ynde i.
 Kun modigt fremad – Hydra Du betvinger

Ved det hun just forfølge vil, – Geni!

VII.

Georg Carstensen

Som vildsom Fugl Du flere Gange fløi
Bort fra dit Hjem, fra vore grønne Øer,
Og Blæsten peb og Skramlet gjorde Støi,
Det ferske Hverdags-Liv har slemme Søer.
Nu flyver Du igjen, men mere stærk,
Vi kjende dit Talent, som Du det kjender.
Du viste Villie – og vi see dit Værk,
Et Glædes-Blus her det i Øiet brænder;
Godt er dit Hjerte, Du har Ungdoms Hu,
Hvo svinger Glædens Tryllestav som Du.

IX.

A. Böttger

(Leipzig 1846)

Du førte os til Byrons Guld,
Der kom en Glands fra Steenkuls-Øen,
Og af hvad selv din Sjæl er fuld,
Vi fik et Skjær i Øie-Søen,
Lad Hjertet være Skjaldens Fyr,
Flyv over hver en Sky og Skygge,
See Livet, som et Eventyr
Der kun opruller Lykke.

X.

B. v. Beskov

(Stockholm 1850)

Du Kjærlige, Du Milde, med et Hjerter som Faa,
Bramfri, som altid den sande Aand man saae,
Beskeden og saa rig dog paa Digtekunstens Skatte;
– I disse fattige Ord, dit Billede jeg satte.

XI.

Fru v. Beskov

(Stockholm 1850)

Din Sjæl er blød og gjennemsigtig selv,
Som Vandet er det i den svenske Elv,
Hver Stjerne speiler sig i den til Grunden,
Og naar et Smil Dig bæver mildt om Munden,
Til Dig betroer sig gjerne da hver Een.
– Gud gav en Digter Dig, som Ædelsteen.

XII.

Miss Roß

(Edinburgh 1847)

Da Skotlands Skjalde i Bjergene sang,
Skotlands Tidsel som Rose udsprang.

XIII.

Fru Bournonville

Hvem Gud har kjær gav han Geniets Flamme,
I tusind Farver kvæger det vort Syn,
Men ham, som fik det, bittre Smerter ramme,
Han halvfortæres af sit Guddoms Lyn;
Tidt gaaer han ene – lyser, som en Kjerte,
Og lysende fortæres han som den,
Men elsker Gud ham, vil et trofast Hjerte
Sig slutte til ham, kalde ham sin Ven.
En Skytsaand følger ham, en ædel Qvinde,
Hun styrker ham paa Stridens tunge Dag,
Hans Sorg hun lukker i sit Hjerte inde,
Og mere kraftigt er hans Vingslag.
Du er en saadan Skytsaand god og stærk,
Hans Navn, hans Lykke, blev dit Hjertes Værk.

XIV.

Frøken Christy Hohlenberg

Fra Hindostan, – som Digterne jo sige
Er Phantasiens Hjem og Alfes Rige,
Du kom, da Du var Barn, op til vort Norden,
Hvor vaade Taager svæve over Jorden,
Og Svanen vintrer paa den stride Elv.
Dansk var din Slægt og nordisk er Du selv,
Alt Sagaen og Kjæmpevisen priste
Hvad ubevidst Du os i Nutid viste,
At i det stille Liv tidt Blomsten groer,
Som Norden sjelden veed og sjelden troer.

XV.

I Fru Tesdorphs Stambog

Hvor Luther talte og hvor Goethe sang,
 I Nabolandet gik din Vuggegænge,
 Hvor Bølgen bruser høit om Dannevang,
 Dig blomstre Livets Rose frisk og længe!

»Det har Zombien gjort«

(1838)

Har Du hørt om Tryllelandet
 Bag de vilde Pyrenæer?
 Maurisk Kunst staaer i Ruiner
 Under høie Pinietræer.
 I den milde Luft ved Kilden
 Synge Hyrderne om *Cid*,
 Messer læses, Klokker klinge,
 Her er altid Kirketid.
 I *Sevillas* Dom er malet
 En Madonna reen og mild,
 Jomfru bly og dog som Moder,
 Ynde, Mildhed, Guddoms Ild.
 Men hvo blanded' disse Farver?
 Hvo har kunnet male Sligt?
 Hvad jeg veed, vil jeg fortælle,
 Og det Givne er ei Digt!
 Velbekjendt er Don *Murillo*,
 Spaniens Correggio,
 Paa hans Dragt man saae hans Rigdom,
 I hans Øie Snillet loe.
 Det var just en Sommermorgen,
 Tidligt, som de pleied' det,
 Kom Eleverne og satte
 Sig til Pensel og Pallet.
 Don *Murillo* var der ikke,
 Der blev spøgt og der blev talt,
 Drillet, sværmet, aandet Viisdom,

Og forresten meget Galt.
 »Ved Sanct Jacob!« skreg den Ene,
 Da han for sit Billed' staaer,
 »Hvo har malet paa mit Stykke?
 Hvo gik sidst herfra igaar?«
 »O Du Nar, vi gik jo sammen!«
 – »See, hvor min Pallet seer ud!
 Og betragt dog dette Stykke,
 Det er malet til en Klud!«
 »Dog i Hjørnet staaer et Hoved,
 O, hvor deiligt! o hvor blødt!
 Det har Du ei kunnet male,
 Før dit lever er det dødt!«
 »Mine Pensler ere vaade!«
 Raabte høit en Tredie der;
 »Det er ei den første Morgen,
 Sligt er mødt os Alle her!
 Meget skeer i Nattens Time,
 Meget, underfuldt og stort!«
 – »Ah, du troer med Neger-slaven
Gomes, det har *Zombien* gjort;
Zombien, som han kalder Nissen,
 Efter Negerfolkets Tro!«
 – »Gid,« udbrød den Ældste blandt dem,
 »*Zombien* lod Jer i Ro,
 Og fuldførte min Madonna,
 Det vil ei med hende gaae!«
 Han sig vendte til sit Billed,
 Blegnede og saae og saae:
 Herligt skjønt, om kun skizzeret,
 Et Madonnahoved stod.
 »Naadens Gud! hvo maled' dette?
 O, jeg har ei Kraft, ei Mod
 Til at ende dette Skabte!
 Hvilken Skjønhed! o, hvor stort!«
 Don *Murillo* traad i Salen,
 Spurgte: »hvo har dette gjort?
 Den som maled' det, er Maler,
 Er min kjæreste Elev!«
 Alle nedslog deres Øine,
 Alle om ham tause blev.
 »Svar dog, hvo har malet dette?
 Svar mig! jeg det vide vil!«
 – »*Zombien* har gjort det, Mester!

Her gaaer ikke rigtigt til!
 Hver en Aften Alt vi ordne,
 Rense Pensel og Pallet,
 Men hver Morgen naar vi komme,
 Intet er paa samme Plet!
 Men rundt om, saa deiligt malet,
 Titter mangt et Hoved frem,
 Her en Engel, der en Djævel,
 Man maa gaae fra sine fem!«
 Taus *Murillo* saae paa Stykket,
 Vendte Øiet da mod Jord:
 »Gid jeg selv det havde malet!«
 Var den store Mesters Ord.
 »Men hvo har? Kom ind *Sebastian!*
 Dreng, Du med det uldne Haar!«
 Og en Søn af Neger-slaven Kom,
 en Dreng paa fjorten Aar.
 »Har jeg ikke strengt befalet,
 Du hver Nat skal sove her!«
 – »Herre jo.« – »Du gjør det ikke,
 Vi har jo Beviset der!
 Siig, hvo kommer her om Natten?
 Hvorfor løber Du din Vei?« – –
 »Herre, her har Ingen været,
 Ingen, Ingen, uden jeg!« –
 »Dreng, Du lyver! jeg befaler,
 Du skal vaage her inat,
 Og imorgen Du fortæller,
 Hvo der har for Stykket sat!
 Sover Du, hvad heller løber,
 Vil det ilde med Dig gaae!
 Stokkeprygl, ja fem og tyve,
 Skal Du ærligt af mig faae!
 Og Enhver nu til sit Arbeid'!«
 Under dette Dagen gik;
 »Tænk paa Pryglene, *Sebastian!*«
 Var den Mindelse, han fik.
 »*Zombien* er det!« sagde Drengen,
 »Slaae mig for det er for haardt!
 Benet der paa Eders *David*
 Trak han langt og Armen kort!«
 »Rigtigt truffet!« skreg de Andre.
 »Selv *Sebastian* gjør Dig Tort!«
 Og de drillede og spøjte,

Endelig gik Alle bort.

– – Det var Nat, saa tyst og stille,

Lampen bredte ud sit Skjær;

Ene, grundende stod Drengen;

Tænkte han paa *Zombien* her?

Døren aabnedes saa sagte,

Blikket vendte han derhen;

Negeren, hans Fader, var det,

Eneste og bedste Ven.

»Fader, hvad vil Du saa silde?«

– »Vaage for Dig! sov saa Du.«

– »Det behøves ikke Fader!«

– »Men naar *Zombien* kommer nu!«

»Jeg er ei for *Zombien* bange!«

– »Men hvis Dig han tager bort,

Staaer jeg jo i Verden barnløs,

Barnløs, der er altfor haardt!

Du min Slavestand mig mildner!«

– »Fader, jeg har meget grædt!

Være Slave, o hvor grusomt!« –

– »Barn, Vorherre vilde det!«

– »Fader, Frihedstimen kommer,

Jeg i Drømmene den saae!

Sov nu Du! naar *Zombien* kommer,

Muligt Hjelp fra ham vi faae!

Gaae dog, Fader! vær ei bange!

Bed, gid Frihedstimen slaae!«

Og med Kys og barnlig Tale,

Bragte han ham til at gaae.

»Nu til Arbeid!« raabte Drengen;

»Gud, jeg kan jo ei modstaae!

Der er Noget inden i mig,

Som tilraaber mig, jeg maa!

Men naar de i Morgen spørge,

Og jeg ikke svare kan.

Fem og tyve Slag bekommer

Da din Ryg, *Sebastian*?

Gud, jeg kan ei lade være!«

Og han græd og knæled' ned;

Under Bønner, under Taarer,

Sendte Søvnens ham sin Fred! –

Først i Dæmringen han vaagned',

Og forskrækket saae sig om,

Kun tre Timer var tilbage;

Da han vidste, at de kom.
 »Jeg har sovet, kunnet sove,
 Sove Friheds-Tiden hen!
 Kun endnu tre korte Timer,
 Slave er jeg da igjen!
 Mod, *Sebastian!* Du maa male!
 Er det vel en Synd, o Gud?«
 Penslen greb han, sin Madonna
 Vilde kjækt han slette ud;
 Men selv i de svage Omrids
 Laae en Kraft, et Sjæleblink!
 O, det var, som om hun aanded',
 Smilet til hans Hjerter gik.
 »De lod hende staae, de Andre,
 Slette ud de kunde ei,
 Selv *Murillo* vilde ikke,
 Mesteren, og skulde jeg?
 Nei, lad ham imorgen slaae mig,
 Hvert et Træk jeg lader staae!
 Som Du staaer for mig, Gudsmoder,
 Jeg dit Billed' male maa!«
 Og hans Kunstner-Øie flammed',
 Dristigt Penselen han tog,
 Malede, imedens Hjertet
 Helligt i Begeistring slog.
 Solen lyste, Alt han glemte,
 Stokkeprygl og Slavestand,
 Stor og fri hans Sjæl sig følte,
 Aanden vied' ham til Mand.
 Pludselig en Støi han hørte,
 Tæt bag ved ham Klyngen stod:
 Don *Murillo*, hans Elever;
 Blodet Drengens Kind forlod;
 Hovedet af Skræk han bøied'
 Straffen nu han tænkte paa.
 Mens den hele unge Skare
 I Beundring paa ham saae.
 Don *Murillo* dulgte Blikket,
 Syntes vred og streng i Hu.
 »Dreng, hvo lærte Dig at male«?
 »Herre, Du!» – »Hvad jeg?« – »Ja du!« –
 »Jeg har aldrig underviist Dig!«
 – »Men jeg Dig jo male saae,
 Og naar Du de Andre lærte,

Stod og hørte jeg derpaa!« –
 – »Ja, Du hørte, Du benytted',
 Ordet til den Rette kom!
 Du maa tugtes, eller lønnes –!«
 – »Lønnes!« bad de rundt om.
 »Vel, forlang!« og Drengen bæved',
 Han i Hjertet blev saa glad.
 »Bed om Penge! bed om Klæder!«
 Men endnu han ikke bad.
 »Tal kun frit!« udbrød *Murillo*;
 »Herre, ak! jeg vover ei!«
 »Bed om Penge!« sagde Nogle,
 »Du i Dag faaer intet Nei!«
 »Bed om Frihed!« raabte Andre.
 »Nu din Trældom er forbi!«
 »Frihed!« raabte Drengen, »Frihed!
 Herre giv min Fader fri!«
 Og *Murillo* brast i Taarer,
 Slutted' Drengen i sin Favn,
 »Han og du er' frie, I Kjære!
 Værdig er Du Kunstner-Navn!
 Aandens Snille kan man eie,
 Men der maa et Hjerte til!
 Held mig, jeg har skabt en Maler,
 Spanien ham bekrandse vil!«
 Negeren, den glade Fader,
 Hørte, undred': »O, hvor stort!« –
 Drengen smilte gjennem Taarer:
 »Fader, det har Zombien gjort!«

Af Fem og tredsindstyve Smaavers

3.

Dagen stiger,
 Mulmet viger.
 – Over Land og Sø og Bugt
 Skinner Sommersolen smukt!
 Himlen er blaa,
 Fuglene slaae,
 Alle Smaa-Blomsterne høre derpaa.

6.

(Rom 1840)

Op til de vaade Øer, hvor Vinden blæser koldt,
Hvor paa Forstandens Bismer det Skjønne bliver holdt,
Hvor der er store Minder imellem Nutids Smaat,
Der flyver tidt min Tanke, men det gjør mig ei godt;
Da kommer Gift i Blodet og Hovmod i mit Sind
Og bitter er den Taare der flyder paa min Kind.

7.

Jeg gav dem mit fulde Hjerte,
Jeg gav dem min hele Sjæl,
De loe af min dybe Smerte,
Traadte mig med deres Hæl.

11.

Til en ung Billedhugger da han reiste til Italien

Naar snart Du staaer i Rom i Mindets Sale,
Hug stolt dit Navn i Bjergets Marmorsteen;
Saa Eccho runger i Europas Dale:
»Som Thorvaldsen har Danmark endnu Een!«

12.

Amagerbonden har hollandsk Blod,
Men han er dansk i sin Gulerod.

14.

Til Fru Mortier de Fontaine, foran i et tydsk Exemplar af »I Sverrig«

Du Sangens Datter, lad fra Danskens Strand,
En Sangfugl følge Dig i *Jennys* Land.
Den i dit Modersmaal fortælle veed,
Om Svealandets Sagn og Deilighed!

27.

Imellem fattigt Græs og Urt
Tidt blomstrer Skjønheds Rose,
Og Liliens Bæger reent og puurt
Staaer frem fra vildsom Mose.
Spørg ikke om hvor Planten groer,
Men hvad af Gud der i den boer!

28.

Med »I Sverrig« til en dansk Maler

I Nabolandet er en Billedskat,
Hæv den en solbelyst Midsommer-Nat,
Og bring den hjem til os her over Sundet,
Modtag lidt Guldstøv, som jeg der har fundet!

32.

Tilfreds i sit Hjerte og glad i sit Sind,
Den Rigdom faaer Roserne frem paa din Kind,
Hvad hjælper om Verden for Foden Dig laae,
Hvad hjalp om selv Du fik Guldkronen paa,
Naar ikke Hjertet i Glæde kan slaae.

35.

Storken

Storken bringer os alle de Smaa,
Bringer han rigtigt mange,
Saa skal han Characteren faae:
»Udmærket godt med Slange«.

37.

Til H. C. Lumbye

(Foran i et Exemplar af »Ole Lukøie«)

Min fyenske Landsmand, som med Toner smukt
Kan give Foden Vinger, Hjertet Flugt,
Du hjalp paa lille »Ole« ved Paraden,
Nu kommer han til Dig, heelt ud af Staden,
Med Tak for sig og for alt Godt og Smukt.
Han nikker venligt og med begge Hænder
Slaaer Paraplyen ud og Drømmen sender,
En Drøm i Melodi for tusind Glade:
En ny Ole Lukøie Galopade.¹

38.

I Graven gjemmes vor Jordlivs Kjole,
Naar vi gjør Reisen til andre Sole!

46.

Mildt paa din Pande læser man: *Fyrstinden*,
Men i dit Øie – Moderhjertet – *Qvinden*.

---

1 En saadan blev componeret af Hr. Lumbye og spillet i Casino og Tivoli.

50.

Paa Ballet

(1844)

Som Dandsens Toner svinde Livets Lykke,
Et Rosen-Blad paa Tidens raske Strøm.
Imorgen Dandsen mindes med dens Psyche,
Men borte er hun, som en deilig Drøm.

52.

Indskrift paa en ny Bygning

(1853)

Hvo der vil sætte Huus efter hver Mands Sind,
Han bygger et Huus hen i Veir og Vind.

53.

Til Axel Fredstrup, med mine Eventyr

(Han havde i »Lykkens Blomst« været den lille
Nisse)

Er »Lykkens Blomst« end kastet hen,
Saa veed jeg dog tilvisse,
Jeg har en gammel trofast Ven,
Her i den lille Nisse.

54.

Dampskibet Gudena

(Silkeborg, den 18de August 1853)

Det var, som en *Fultons* Baad vi saae,
Da Dampprammen kom op ad Guden-Aa,
Mod Strøm og mod Vind en Solskins-Dag,
Stolt vaiende med sit danske Flag;
Den aanded' et Liv i Landskabets Ro,
Hernede hvor Ørnen i Skovene boe;
Fra Kattegattet ad Guden-Aa,
Kan Dansken nu Himmelbjerget naae.

55.

Under en ung afdød Piges Portrait

(1854)

Igjennem hendes Øines Dyb man saae
En Sjæl saa reen, saa fuld af Kjærlighed.
Hvor smukt i Haabets unge Aar at gaae
Fra Hjertets Hjem ind i Guds Herlighed.

56.

Broderet paa et Guitarbaand til en Kriger

Sang i Hjerte, Sværd i Haand,
Over Dig den danske Aand.

57.

Foran i et Exemplar af »Eventyr«, til min Boghandlers yngste Søn

Bogladden er en sand Aladdins Hule,
Med Træer fra *Goethes Park* og *Shakspear's Land*,
Med Blomst fra Hindostan og Mos fra Thule,
Med Perler klare – tidt det bare Vand.
Der er Du voxet op fra lille Fyr,
Ja Du er født i den Aladdins Hule,
Og maa da skatte meer, end kun en Smule
Hvad Mængden kalder: »Børne-Eventyr«.

58.

Ved et Barns Død

(Skrevet for Forældrene)

Dit Øie loe, din Kind var rød,
Sødt klang din Barne-Stemme,
Nu er Du bleg og kold og død,
Vi kan Dig aldrig glemme.
Hvert Aar naar Julen kommer nær,
Og Alt er Barne-Glæde,
Vi pynte Dig ei grønne Træer,
Vi mindes Dig – og græde!

59.

Til Sangerinden Madam Simonsen

At Nattergalens Sang og Droskens Slag
Ved Vintertid man kan i Norden høre,
Det lærte Du os! – Paa din Fest i Dag,

Vor Tak i Versets Toner naae dit Øre.

60.

Til Fru J. L. Heiberg,

da hun efter sin Sygdom igjen betraadte Scenen
(Den 30te Marts 1853)

Da Du laae Døden nær, stor var vor Sorg,
For Kunstens Skyld Gud lod Dig Sundhed vinde!
Velkommen atter i din Kongeborg,
Du ædle Qvinde, sjeldne Kunstnerinde.

61.

Cavaleren til sin Dame paa et Bal »for de Vandlidte«

Jeg kom herhen for de Vandlidte,
Og jeg gaaer hjem blandt de Brandlidte.

62.

I Dandsen

CAVALEREN

Jeg dandser længe, jeg dandser kort,
Jeg dandser med hele Skroget.

DAMEN

Jeg dandser min Forkjølelse bort
Og det er jo altid Noget.

65.

Inscriptioner i Bazaren for Sygehjemmet 1854

(Over en Conditior-Boutik)

For Pengene, som til Conditoren gaaer,
Den Lidende Sundheds-Æblet faaer!

(Over Tombola)

Her vinder Du altid – Dig Lykken er huld!
Her vinder Du altid – Taknemligheds Guld!

Den unge Herr Petersen

»Og det var den unge Herr Petersen,
Han bygger sig saa kosteligt et Skib.
Det Skib var udaf det brasiliske Træ;
Men Masten den var ligesaa.«
Og han vilde finde det Rosenblod, –
Hvorfor skal han ei kunne gifte sig? –
Han stod i Kahytten, ved Roret hun stod
med Tøfler og med Sporer paa.
Og det var den unge Herr Petersen,
Hans Ladning den var Rollinger saa smaa;
Det Skib var udaf det brasiliske Træ:
Og Rollingerne ligesaa.

Prologer

I.

Ved en Forestilling af Familien Price

Nu er det Vinter, det vi Alle føle,
Og har vi ikke Snee, saa har vi Søle,
Fælt raakoldt, Storm, og Taage der kan smages,
Og Aftnen kommer naar Middagen dages.
En saadan Tid, indsvøbt i Taagemassen,
Har Trang til Trylleri – og Skuepladsen

Er Tryllekredsen – her staaer Skoven grøn,
 Her skinner Sommersolen varm og skøn,
 Musikken klinger, Blomsten staaer i Flor,
 Og midt i Sommertiden man sig troer!
 Velkommen her til Scenens Tryllekreds,
 Kom med et venligt Sind, bliv veltilfreds.
 Ei Holbergs Lune klinger her for Folket,
 Ei Nordens Old, som Oehlenschläger tolket,
 Ei Vaudevillen spøgende og let;
 Nei, noget Mindre vil man kalde det,
 En Billedrække, som fra Syden kom,
 Og som Kaleidoskopet vexler om
 Med altid samme Treklang, samme Mine,
 Pierrot, og Harlekin og Colombine.
 Det Dumme og det Snu i Kamp heneden,
 En Skytsaand følger altid Kjærligheden.
 Vi bringe altsaa hvad de Alle kjende,
 Fra første Scene og til det maa ende.
 Det er som om vi ned fra Hylden tog
 Ved Vintertid en gammel Billedbog,
 Der moret Fae'r og Moe'r da de var smaa,
 Og os, som Børn – ja hvad vi dengang saae
 Med Barnesind, i Glædens korte Time,
 Betragt igjen i den gamle Pantomime.
 Eengang om Aaret tages Bogen ned –
 Betragt den med den gamle Kjærlighed.

II.

I lignende Anledning, fremsagt af Carl Price

Prologen er altid en Slags Bouquet,
 Hvormed man siger: Velkommen herinde!
 Men bringe een, som er ny og net,
 De Blomster er ikke saa let at finde,
 Og vanskeligst, skal de være piquante.
 Dog Fader og Moder og Onkel og Tante,
 Cousinerne med, de sagde – »gaa dog.
 Et hjerteligt Ord er den bedste Prolog!«
 Een har det i Tale og Een i Mimik,
 Jeg her maa sige de Vers jeg fik,
 Maa bringe de Blomster som var at faae,

Den ærlige Villie vil Ingen forsmaae!
 I Romerlandet hvor Apelsinen
 Paa Træet hænger som Æblet her;
 Der fødtes Pierroen og Harlekin,
 De ved Casorti blev Dansken kjær,
 Ja Pantomimen blev dansk som Nogen,
 Derom maa der staae i Mindebogen.
 Et Blad tages frem, med »Guldnøglen« paa,
 Tableauer og Dandse skal Rammen slaae
 Saa broget, phantastisk og udenlandsk,
 Men Hjertet deri er ved Slægten dansk.
 Hav Tak for det Hjem vi har fundet her,
 Hav Tak for det Bifald De gav os hver.
 Det er en Tid siden sidst vi saaes,
 Her foran Lampernes magiske Flamme,
 Velkommen! Det venligt og godt forstaaes!
 Velkommen! Gid De maae sige det samme!

III.

Ved en givet Forestilling til Indtægt for »den blinde Soldat«

Tillad jeg siger hvad De alt veed,
 Meget her maae De ikke vente,
 Den gode Villie og vort Øiemed
 Maae smukt De have *in mente*.
 En Anecdote jeg husker paa:
 I een af de store Stæder,
 En stakkels Blind man paa Gaden saae,
 Han stod i fattige Klæder!
 Og Mængden stormede travl forbi,
 Den Blindes Hat kom ei Skilling i.
 Da saaes en Sanger, Scenens største,
 Han stillede sig ved den Blinde hen,
 Og sang en Vise, een af de første
 Der faldt ham ind; – hvor greb dog den!
 En lyttende Skare stod rundtenom,
 Og Penge der til den Blinde kom.
 Her er Noget ligt og dog ikke ligt,
 I Villie og Hensigt De Ligheden finde,

De Ringeste er vi for Scenens Digt,
 Og ingen Betler er vor Blinde.
 Vi søgte ham op i hans mørke Nat,
 For Danmark gav han sin bedste Skat,
 Sine Øines Lys, den solklare Dag,
 For Danmarks klare, retfærdige Sag.
 Nu samle vi her til hans Juletræ,
 Hver tænder et Lys ved sin lille Gave,
 Og Lysets Varme og Stuens Læ
 Vor tappre Broder vil føle og have.
 Forstaae Deeltagelsens søde Musik!
 I Natten gaaer Stjernen op for hans Blik!
 Hver giver sin Skjærv, som han kan bedst,
 Og nu er Aftnen en Glædesfest.

IV.

Fremsagt af Hr. Ch. Schmidt ved hans Sommerforestilling i Casino 1853

Borddandsen kjende De! ja *De* har kjendt den
 Alt et Par Aar! Husk paa Ole Lukøie,
 Dragkisten dreier sig, den løfter Been.
 Ildklemmen dandser, Skilderierne.
 Borddandsen kjende De forud for Andre,
 Men Christians Feberangst, først nu De kjender,
 Nu da De selv har Tryllekredsen sat
 Med lille Finger, lagt paa lille Finger,
 Følt der kom Gysning, Rivning, der kom Feber!
 Hos Een og Anden! – Den er fæl den Feber,
 Men hvad er den, mod den jeg har iaften.
 Ak Borddands-Feber, Valg- og Bal- Geni- Kold-Feber,
 De er igunden ingen Ting mod min.
 Min – ja De lee – lee kun – det letter.
 Jeg gaaer iaften med Vertinde-Feber,
 Tør jeg betroe Dem det: »*Vertinde-Feber*«.
 Paa Gjester, Huus og paa Anretningen
 Jeg tænker, tænkte, tænker meer end Nogen.
 »– Velkommen! tag til Takke! –« er Prologen,
 Og Dyden ved den er, at den er kort! –
 Ved Deres Bifald gaaer min Feber bort!

Af Paa Kirkegaarden

† Grev Joachim Moltke-Bregentved

(Til hans Forældre og Sødskende)

Tænk kun paa ham hvis Støv er Graven bragt,
Erindring, udfold heel din Blomsterpragt!
Et Smil sad i hans Øie, om hans Mund,
Det lyste fra den rene Hjerter-Bund.
Husk Julens Glæder, naar han spøjte glad;
Saa rigt og stort er Hjerterets Mindeblad.
Hos Eder lykkelig og glad han stod,
For Danmarks Sag, han Hjemmets Hjem forlod.
Den vaade Jord og Nattens kolde Vind,
Skjød Dødens Kugle i hans Hjerter ind.
Sit unge Liv han glad for Danmark gav.
De Runer vil' vi riste paa hans Grav!